stížností do sporu vznesenými, zda stěžující si pokladna jest příslušnou pro pojištění obchodních zaměstnanců pro vyšší úkony služební ustanovených a zda jest vadou řízení, když úřad nevyřešil individuelně domnělé případy nepříslušného pojištění.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 10. prosince 1926, č. 25531/26.)

K §u 8, odst. 3 n. z. — Léčebné jest hraditi za plných 28 dnů kalendářních, nikoliv ošetřovacích. — Ustanovení §u 8, odst. 3 n. z. ukládá okresním nemocenským pokladnám, aby nahradily veřejným nemocnicím náklady za léčení a ošetřování svých nemocných členů podle poslední třídy do čtyř neděl. Ukládá-li ustanovení to náhradu léčebného „do čtyř neděl", vymezuje tím časové hranice této náhradní povinnosti tak, že pokladna hradí náklady za léčení a ošetření, pokud spadají do tohoto časového období 4 neděl, t. j. za plných 28 kalendářních dnů. Že by toto časové ohraničení bylo uvésti ve vztah k výši nákladů a způsobu jich účtování tím způsobem, že by období 28 dnů se zkracovalo o den tenkráte, když nemocný byl ošetřen v jeden a týž den ve dvou ústavech léčebných a oba účtují léčebné za den převozu, t. j. že by náhradní povinnost pokladny se řídila podle počtu účtovaných ošetřovacích dnů a nikoli podle počtu kalendářních dnů ztrávených v léčení a ošetřování nemocnice, pro takovýto výklad neposkytuje citované ustanovení žádného podkladu. Jest proto okolnost, že v daném případě za den 17. ledna 1924 oba ústavy účtovaly svou sazbu ošetřovací, k čemuž — jak nesporno — byly oprávněny, pro ustanovení období náhradního ve smyslu §u 8, odst. 3 n. z. bez významu.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 23. října 1926, č. 21082/26.)

Je zaměstnavatel povinen platiti nemocenské pojistné příspěvky za stávkující zaměstnance, když pracovní poměr po dobu stávky trval a zaměstnanci byli u bratrské pokladny stále přihlášeni? — Žalovaný úřad uznal stěžovatele povinným zaplatiti za zaměstnance plné příspěvky k nemocenské pokladně, t. j. příspěvky stanovené podle mzdy, kterou dělníci jeho měli před stávkou, i za prostávkovanou dobu z toho důvodu, že stěžovatel zaměstnance ty u pokladny neodhlásil. Naproti tomu stěžovatel tvrdí — a tvrdil také již během řízení — že ani zahájením stávky, ani později během stávky té pracovní poměr jeho zaměstnanců zrušen nebyl, a že tedy nebyl povinen zaměstnance své od pokladny odhlašovati. Stěžovatel naopak domáhal se zproštění povinnosti platiti příspěvky za dobu stávky jedině z toho titulu, že zaměstnanci jeho po dobu stávky neměli žádné mzdy a že ze mzdy, které vůbec nebylo, není možno vyměřovati příspěvek. Tvrdil tedy stěžovatel vlastně — nikoli že zaměstnanci jeho z pracovního poměru u něho vystoupili — nýbrž, že po dobu stávky mzda jeho zaměstnanců se snížila na nulu, a domáhal se z titulu tohoto snížení také snížení své příspěvkové povinnosti až do té míry, že není povinen platiti nic. Za tohoto stavu věci slušelo zkoumati otázku platební povinnosti stěžovatelovy nikoli podle § 31, nýbrž podle § 30, odst. 2, zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. z., v souvislosti s předpisy stanov bratrské pokladny. Zůstalo tudíž žádání stěžovatelovo, opírající se o důvod obsažený v posléze uvedeném zákonném ustanovení, nevyřízeno, v čemž spočívá podstatná vada řízení, pro niž bylo naříkané rozhodnutí zrušeno.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 13. prosince 1926, č. 21605/25.)